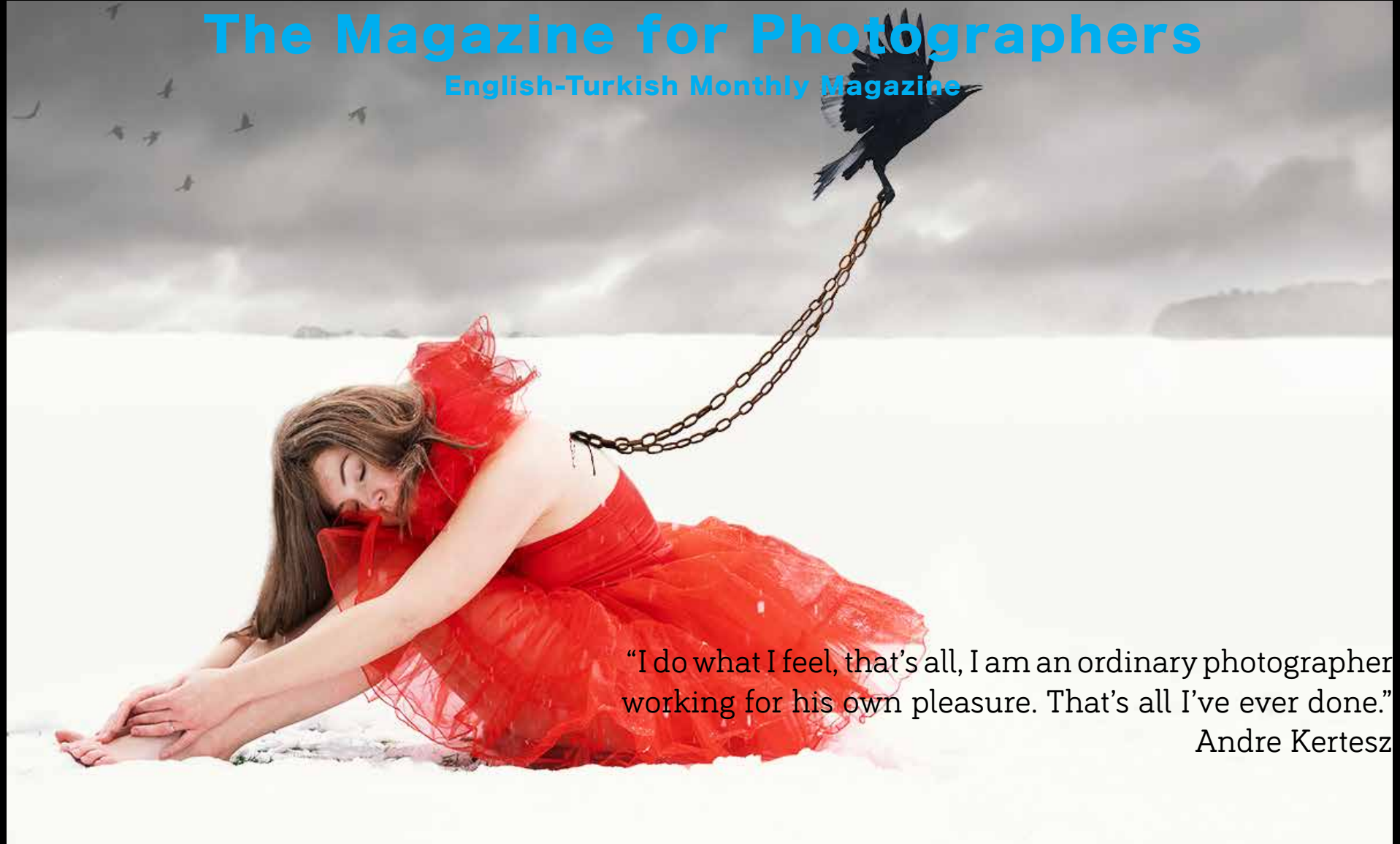

X-POSURE

The Magazine for Photographers

English-Turkish Monthly Magazine

“I do what I feel, that’s all, I am an ordinary photographer working for his own pleasure. That’s all I’ve ever done.”

Andre Kertesz

June 2021 / Vol.1 / No.4

Editor in Chief
Habip KOÇAK

Editorial Staff:
Tuğba KIRALLI
Bekir TUĞCU
Burcu Önal YÜRÜYEN

Monthly English/Turkish E-Magazine

Contact: magazineforphotographers@gmail.com

Follow us on Instagram:
www.instagram.com/magazineforphotographers/

Cover Photo
Veronika LAVEY
Back Cover Photo
Hojjad HAMIDI

EDITOR'S LETTER - EDİTÖR MEKTUBU

Insanlık Covid-19 ile mücadelesinde, çok önemli adımlar attığı şu günlerde, biz fotoğrafçılar yine çoğunlukta evde ya da yakın çevremizde üretimlerimize devam ettik. Birçok ülke, kapanmaları gevşetti, hatta kaldırıp normal hayatlarına bile dönenler oldu. Ancak Türkiye, Hindistan, Brezilya ve Fransa gibi ülkelerdeki fotoğrafçılar maalesef planlarını ve umutlarını yaza taşıdılar.

X-Posure Magazine ekibi olarak, bu dönemi sizlere daha güzel ve kaliteli bir dergi üretebilme çabası ve umudu içerisinde geçirdik.

Fotoğrafın gücü ve özü, hikayesinde gizlidir. Bu ay sizlerle hikayeleri çok güçlü birçok fotoğraf paylaştık. Avustralya'dan Adrian, İngiltere'den farklı iki tarza sahip Veronika ve Danny, İran' dan daha çok Pastoral tarzda fotoğraflar üreten Hojjad ve ülkemizden Özlem ve Zehra tam bir görsel şölen sundular. Fotoğrafları konuşurken, sayfaları oluştururken çok kışkırdığım anlar oldu. Pandeminin semtler üzerinde etkisini de Kadıköy özelinde Emir Ali bizlerle paylaştı.

Keyifli okumalar ve izlemeler.

Güzel günlerde görüşmek dileğiyle.

In these days when humanity takes very important steps in the fight against Covid-19, we photographers continued our productions mostly at home or in our immediate environment. Many countries loosened the closures, and there were even those who lifted them and returned to their normal lives. However, photographers in countries such as Turkey, India, Brazil and France unfortunately carried their plans and hopes into the summer.

As the X-Posure Magazine team, we spent this period in an effort and hope to produce a better, beautiful and more content magazine for you.

The power and essence of photography is hidden in its story. This month, we have shared many photos with very strong stories. Adrian from Australia, Veronika and Danny with two different styles from England, Hojjad, who produced more Pastoral style photographs in Iran, than Özlem and Zehra from our country presented a complete visual feast. There were moments when I was very jealous while talking about the photos and creating the pages. Emir Ali shared the effect of the pandemic on the districts, especially from Kadıköy streets.

Enjoy reading and watching. Hope to see you on good days.

Habip KOCAK
Editor

CONTENTS

ÖZLEM GÜN BİNGÖL - Turkey	5
ADRIAN WHEAR - Australia	26
HOJJAD HAMIDI - Iran	46
VERONIKA LAVEY - UK	68
ZEHRA BEŞLİ- Turkey	88
DANNY JACKSON - UK	108
EMIR ALI KAYA - Turkey	124

ÖZLEM GÜN BİNGÖL - Turkey

Özlem Gün Bingöl

www.instagram.com/ozugun/
<https://www.ozlemgunbingol.com>

İstanbul doğumlu, 1995 yılında çalışma hayatına bir reklam ajansında grafiker olarak başladı. Halen aynı ajansta fotoğraf ve sanat yönetmeni olarak görev yapıyor.

16 yıldır fotoğrafla ilgileniyor. İFSAK ve FOTOGEN üyesi. Sille Sanat Sarayı'nın onursal üyesi.

Fotoğrafla ilgili birçok festivale katıldı, Türkiyenin çeşitli illerinde sunumlar yaptı. Karma sergilere ve İFSAK bünyesinde yapılan projelere katıldı. 2014 yılında "İFSAK Yılın Fotoğrafçısı" ödülünü aldı. Ulusal ve uluslararası yarışmalarda bir çok ödüle layık bulundu.

Born in İstanbul, Turkey she started her career in 1995 as a graphic artist in a leading advertising agency. She is still continuing to work at the same advertising agency as the Photographer and Art Director of the agency.

She has been continuing to be interested in photography for the last 16 years. She is IFSAK and FOTOGEN member and also a honorary member of Sille Sanat Sarayı.

She attended to lots of festivals and made presentations in various cities of Turkey. Participated to mix exhibitions and projects which were organized by IFSAK. In 2014 she was awarded as 'Photographer of the Year' photographer by IFSAK. She was also awarded in many national and international competitions.

ÖZLEM GÜN BİNGÖL' s "FOMO - Fear Of Missing Out" Series

AFIAP ünvanı var. 2017 yılında "Karma" isimli fotoğraf albümü basıldı. Yurdagül Özsavaşçı, Sille Sanat Sarayı, Baha Gelenbevi ve Sami Güner kupalarını aldı.

She owns the title of AFIAP. In 2017, the photo album 'Karma' was published. Also received the trophies of Yurdagül Özsavaşçı, Sille Art Palace, Baha Gelenbevi and Sami Güner.

İFSAK bünyesinde Yaratıcı Fotoğrafçılık üzerine uygulamalı ilk atölyesini yapan Bingöl, İstanbul Kültür Üniversitesi'nde Bilgisayarlı Grafik Tasarım dersleri de veriyor.

She is also an advisor at IFSAK's training unit. Bingöl made her first workshop on Creative Photography within İfsak and also teaches Computerized Graphic Designs at Istanbul Kültür University.

İletişim dünyası, özellikle iletişim araçlarıyla öyle bir örüldü ki, adeta hayatımızın ayrılmaz bir parçası haline geldi. Yiyecek ve su olmadan hayatı sürdürmek nasıl mümkün değil ise, başta telefon olmak üzere bu aygıtlarla dış dünyada olup bitenleri kaçırmadan izlemek, takip etmek yaşamın olmazsa olmazı haline geldi.

The communication world is so intertwined with communication tools that it has become an integral part of our lives. This means that; just as it is not possible to survive without water and food, to watch and follow what is happening in the outside world with various devices has become indispensable for all human beings.

FOMO, “Olan biteni kaçırma korkusu” günümüz insanının hayatında giderek yaygınlaşan ve yer edinen önemli bir stres kaynağı oldu ve aslında akıllı telefonlar FOMO’nun can damarı oldu.

Shortly FOMO, “Fear of missing out” has become an important source of stress that has increasingly wide spreading in the lives of today’s people and actually smart phones became the lifeline of FOMO.

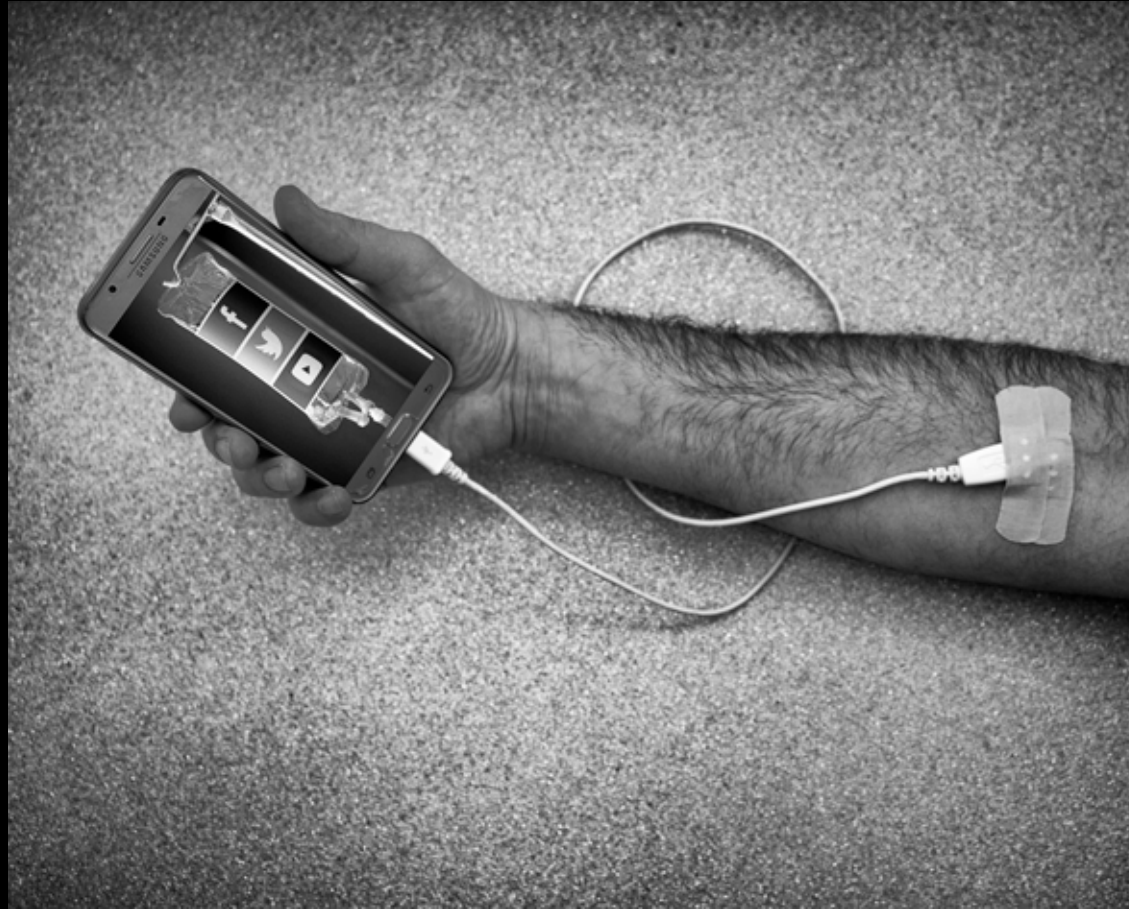
Kaçırma korkusu, başkalarının sizden daha çok eğlendiği, daha iyi hayatlar yaşadığı veya daha iyi şeyler deneyimlediği hissine ve algısına işaret eder. Merak etme duygusu, derin kıskançlık seviyesine doğru evrilir ve benlik saygısını etkiler.

Psychologically fear of missing the novelties refers to the feeling and perception that others are having more fun, living better lives or experiencing better things than yourself. The feeling of wondering evolves into deep jealousy and affects self-esteem.

FOMO kişinin kendi yapacağı özgün paylaşımlarla fark yaratma duygusundan ziyade başkalarının aynı anda ne deneyimlediğini öğrenme ve önemli bir şeyi kaçırmama duygusudur.

FOMO in other words is the feeling and curiosity for learning what others are experiencing rather than the ambition of creating a difference with the original posts that the person can create and make a difference.

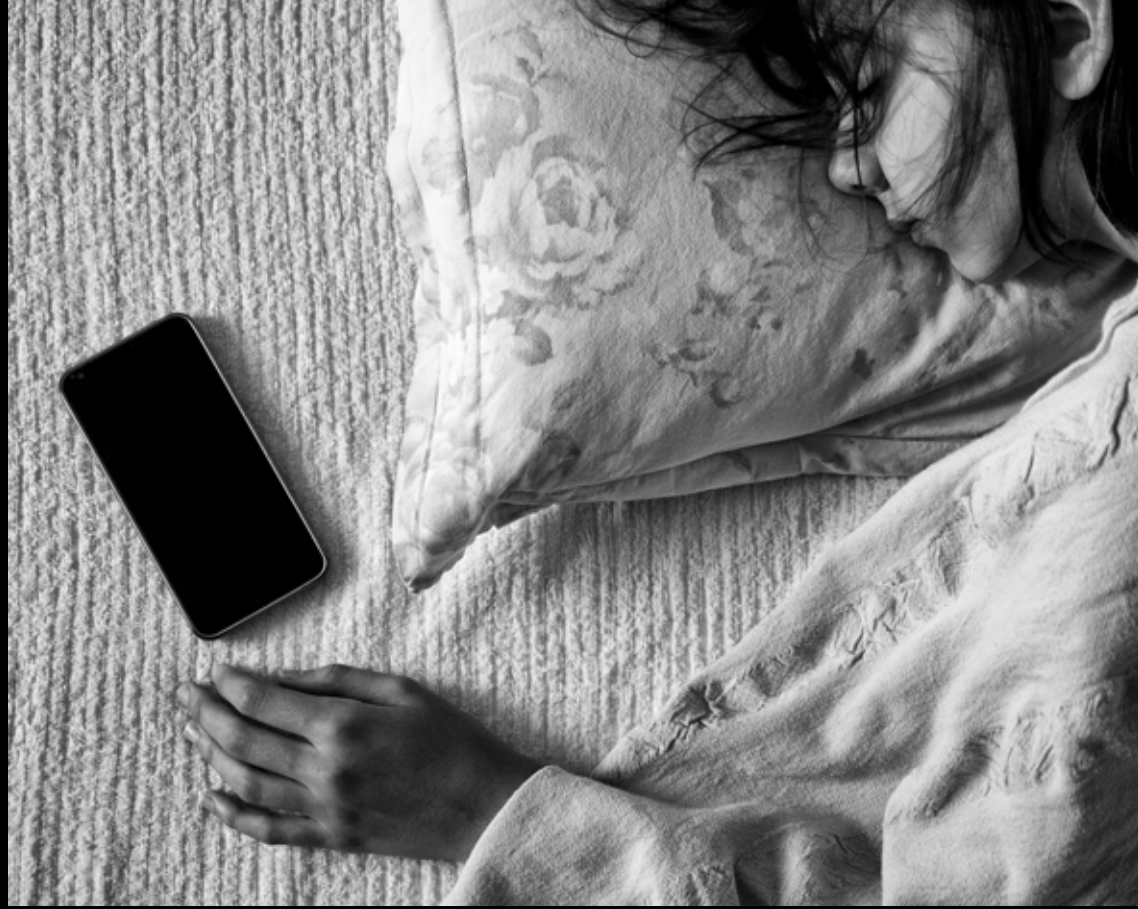
Instagram ve Facebook gibi sosyal medya ortamları da en az akıllı telefonlar kadar insanın FOMO'nun etkisinde kalmasına neden olmakta, FOMO'nun gücünü artırmaktadır.

Social media environments such as Instagram and Facebook cause people to be influenced by FOMO as much as smart phones and they are the main tools that are increasing the power of FOMO.

Kısaca FOMO psikolojik boyutları olan sosyolojik bir olgudur. Giderek de yaygınlaşmaktadır. İş ve dost çevremizde her gün birçok FOMO yansımalarını gözlemekteyiz.

In short, FOMO is a sociological phenomenon with psychological dimensions. It is getting more widespread. We can observe many FOMO reflection every day in our business and friends environment.

İşte ben, bu gerçeği görselleştirmeyi, belki de çoğumuzun farkına varamadığı bu özel durumu gün ışığına çıkarmayı sonuç olarak konuyla ilgili bir farkındalık yaratmayı amaçladım.

Here, I aimed to visualize this fact, to bring this special situation to light, which perhaps most of us do not realize and eventually to create an awareness of the subject.

ADRIAN WHEAR - Australia

Adrian Whear

<https://www.instagram.com/adtamo/>

I am a self-taught photographer, I have not completed a photography qualification nor have I followed or been influenced by the renown photographers of the street genre. I just photograph whatever captures my attention, over time slowly forming an understanding, vision and style for my photography. My journey to photography is a fairly common story. I love to travel, looking for experiences around people, culture and food. Is there anything better in life than sitting on an undersized red chair in Vietnam slurping down a bowl of flavoursome Pho, washing it down with a cold beer whilst perspiring under the oppressive Hoi An atmosphere.

Kendi kendine öğrenen ve yetişen bir fotoğrafçıyım, fotoğrafçılıkta bir yeterlilik kazanmadım, sokak türünün ünlü fotoğrafçıları takip edip onlardan etkilenmedim. Sadece dikkatimi çeken her şeyi fotoğraflıyorum, zamanla yavaş yavaş fotoğrafım için bir anlayış, vizyon ve tarz oluşturuyorum. Fotoğrafa başlama yolculuğum oldukça genel bir hikaye. Seyahat etmeyi, insanlar kültürler ve mutfaklar çerçevesinde deneyimler aramayı seviyorum. Hayatta, Vietnam'da derme çatma kırmızı bir sandalyede oturup bir kase lezzetli Pho'yu mideye indirirken, baskıcı Hoi An atmosferi altında terleyip soğuk bir bira yudumlamaktan

Or joining in a game of cricket with boys in Bangladesh or soccer in Ethiopia. I could on, but for me photography was a natural extension of my love of travel. My photographic awakening probably happened in 2015 in Casablanca, Morocco. I captured an image of a woman walking past a mural that I imagined to be her future self. When in a creative dry spell I will often re-visit this image for inspiration.

ya da Bangladeş'te çocuklarla kriket oynamak veya Etiyopya'da futbol maçına katılmaktan daha iyi ne olabilir? Benim için fotoğrafçılık seyahat aşkımın doğal bir uzantısıydı. Fotoğrafa dair uyanışım muhtemelen 2015'te Fas'ın Kazablanka şehrinde oldu. Gelecekteki hâli olduğunu hayal ettiğim duvar resminin önünden geçen bir kadının görüntüsünü fotoğrafladım. Yaratıcı bir büyü barındırdığını düşündüğüm resimde öyle etkilendim ki, ilham almak için tekrar tekrar ziyaret etmeyi istiyorum.

I took this passion back home with me, where I started to make the effort to go out and walk the streets and alleys of my hometown Melbourne and its inner suburbs, slowly developing a vision for what I wanted my photography to be and in the process I started to discover my home cities true soul.

İçimde yeşeren bir tutku ile ev döndüm ve burada, memleketim Melbourne'un banliyölerinin iç sokaklarında yürüyüşe çıkmaya, zamanla fotoğraf adına bir vizyon geliştirmeye başladım.

What keeps me going back is the anticipation, will I or won't I – discover a hidden lane, meet a new person or find a new shaft of light or shadow. I will not always capture a good photograph but I so love that unknown journey of discovery.

Bu sayede yaşadığım şehrin gerçek ruhunu ararken, yeni bir insanla tanışmak , yeni bir ışık veya gölge shaftı keşfetmek, daha önce farkedilmemiş bir zemin bulmak beni motive ediyor. Her zaman iyi bir fotoğraf çekemesem de o bilinmeyen keşif yolculuğunu çok seviyorum.

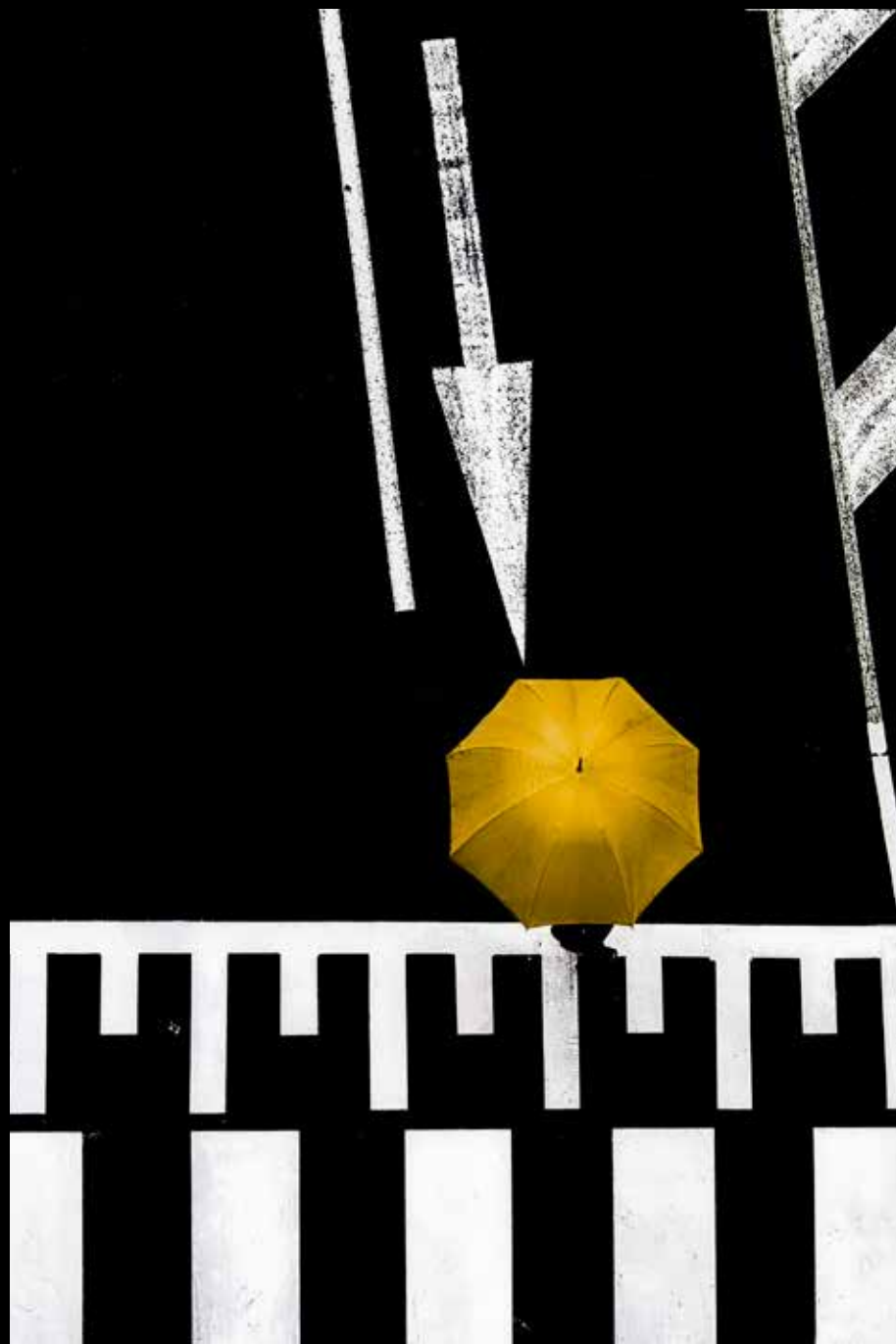

HOJJAD HAMIDI - Iran

Hojjad Hamidi

<https://www.instagram.com/hojjadhamidi/>

Yaklaşık 6 yıl önce bir arkadaşımın önerisi üzerine kamerası olan bir telefon aldım. Çocukken fotoğrafçılığa ilgim ve kamera sahibi olmam ve çevremdeki insanların fotoğrafta olduğunu söylediği incelik, Instagram'ın yayılmasıyla aynı zamana denk geldi. Instagram'da fotoğraf paylaştıkça takipçilerimden aldığım geri bildirimler, fotoğrafları biraz daha ciddiye almamı sağladı.

Çevremdeki basit insanlar ve onların hayat hikayeleri özellikle ilgimi çekiyor ve bu yüzden konularımın çoğu aynı insanlar. Eğitimimin ve işimin fotoğrafçılıkla ilgisi yok ama fotoğrafçılık en iyi hobim haline geldi. Projelerimle ilgili kitapları fotoğraflamak ve yayınlamak için daha fazla zaman harcama fırsatına sahip olmayı çok isterim.

About 6 years ago, I bought a phone with a camera on a recommendation of a friend. I was interested in photography when I was a child. The fact that I got a phone with camera and friends of mine around encouraged me about the subtleties of my photos coincided with the spread of Instagram. The photos I shared on Instagram started getting positive feedback from my followers, which made me take photography a little more seriously. I am particularly interested in the people around me and their life stories, and so most of my subjects are the same people. My education and work have nothing to do with photography, but photography has become my best hobby. I'd love to have the opportunity to spend more time in photographing and publishing books related to my work.

VERONIKA LAVEY - United Kingdom

Veronika Lavey

<https://www.instagram.com/veronikalavey/>

My name is Veronika Lavey, I am a fine art photographer and digital artist based in England - in a beautiful county called Herefordshire.

I am completely self-taught, though with a university degree in creative writing and literature. My creative process can stem from many places. Sometimes a feeling or emotion drives me forward, other times I might spot a location that immediately transforms into a part of a story in my mind. Or I may read a piece of poetry that gets the creative juices flowing. In any case, once the idea forms, I draw it in a sketch book and make plans to go out and shoot. I pack my backpack with a camera, tripod and a few props if required and head to the location.

İsmim Veronika Lavey, İngiltere Herefordshire' da yaşayan bir güzel sanatlar fotoğrafçısı ve dijital sanatçiyım.

Yaratıcı yazarlık ve edebiyat alanında üniversite diplomam var fakat, halen kendi kendimi eğitip, öğrenmeye devam ediyorum.

Yaratıcı sürecim birçok yerden kaynak alıyor. Bazen bir duygu beni alıp götürüyor, bazen ansızın, aklımdaki hikayeyi oluşturabileceğim bir yer farkediyorum, bazen de yaratıcı özün akmasını sağlayan bir şiir okumuş oluyorum. Her halükarda, fikir oluştuğunda, onu bir eskiz defterine çiziyorum. Sırt çantama bir kamera, tripod ve gerekirse diye birkaç malzeme koyup yola çıkıyorum.

VERONIKA LAVEY' s "Emergence" Series

I've been known to carry all sorts of crazy things to tops of hills, like suitcases, ladders, even ostrich eggs! All for the arts!!

I adore coming back home and uploading the RAW images onto my computer. This is where the real fun begins. I digitally manipulate my photographs to transport reality into another kind of world that's unknown, yet familiar to the viewer's subconscious. My deepest desire is for my work to connect with people; people who can relate; people who need to see my art to awaken a certain feeling at that very moment in their lives. I sincerely hope that feeling will be hope and beauty and a sense of belonging.

Bavullar, merdivenler ve hatta devekuşu yumurtaları gibi her türden çılgın şeyi dağlara bayırlara taşıdığımı bilirim..! Hepsi sanat için!

Eve dönüp RAW görüntüleri bilgisayarıma yüklemeyi çok seviyorum. Gerçek eğlencenin başladığı yer burası. Gerçekliği bilinmeyen ancak izleyicinin bilinçaltında aşına olduğu başka türden bir dünyayı reel hayata taşımak için fotoğraflarımı dijital olarak manipüle ediyorum. Ürettiğim işlerde en derin arzum hayatlarında sanatımı kullanarak duygu uyandırabildiğim insanlarla iletişim kurabilmek. Tüm içtenliğimle bu duygunun umut, güzellik ve aidiyet olacağını umuyorum.

My photography process itself is very simple. I am a natural light photographer, though I'm a bit picky in that I only shoot on overcast days. My kit consists of: my camera, an 85mm prime and a 24-70mm zoom lens and a tripod. I don't do fancy lighting or reflectors, though I admire those who do. I almost always shoot every part of my images, although I might rarely use a stock image or two if an element is unreachable for me to shoot.

Fotoğraf sürecim oldukça basit. Ben doğal ışık fotoğrafçısıyım, biraz seçici olduğum için sadece bulutlu günlerde çekim yapıyorum. Kitim şunlardan oluşuyor: fotoğraf makinem, 85 mm sabit ve 24-70 mm zoom lens ve tripod. Her ne kadar üretilenleri hayranlıkla izlesem de aydınlatma veya reflektör kullanamıyorum. Neredeyse her zaman görüntülerimin her bölümünü her açıdan çekiyorum, ancak erişemediğim bir öğe olursa nadiren bir veya iki stok görüntü kullanabiliyorum.

With my ongoing series 'Emergence', shared here in X-Posure, I explore the themes of finding hope in despair: states of being I see as common ground on which people can connect not only with my pieces but with each other also.

Burada X-Posure'da paylaştığım devam eden serim 'Emergence' ile umutsuzluk içinde umut bulma temalarını keşfediyorum: İnsanları sadece benim parçalarımla değil aynı zamanda birbirleriyle de bağlantı kurabilecekleri ortak bir zeminde buluşturmayı hedefliyorum.

ZEHRA BEŞLİ - Turkey

Zehra Beşli

<https://www.instagram.com/kuvarss/>

Fotoğraf ile hayatının kesiştiği bir zaman diliminden sonra; İçindeki hisleri, tanımak, dışa vurmak, bir nevi somutlaştırmak için, fotoğrafı hayatının önemli bir noktasına yerleştirdi.

Zehra Beşli için fotoğraf, kendini, doğayı, insanları kısaca dünyayı tanıma yöntemlerinden birine dönüştü.

Fotoğraf üretirken "Fotoğrafta kuralları bilmenin en güzel yönü, kural dışına çıktığınızı fark edip mutlu olmanızdır" ilkesini benimsiyor.

Bir iz bırakma telaşı ile kendi iç seslerine kulak vererek fotoğraf üretmeye yani hislerini somutlaştırmaya devam ediyor.

After a period of time when photography and her life intersect; She placed photography at an important point of her life in order to recognize, express and concretize the feelings inside of her.

For Zehra Beşli, photography turned into one of the methods of getting to know, nature, people, herself, shortly, the world of whole.

While producing photographs, she adopts the principle of "The best aspect of knowing the rules in photography is that you realize that you are breaking them and feel happy".

She continues to produce photographs by listening to her inner voice, in other words, to embody her feelings to leave a mark for express herself.

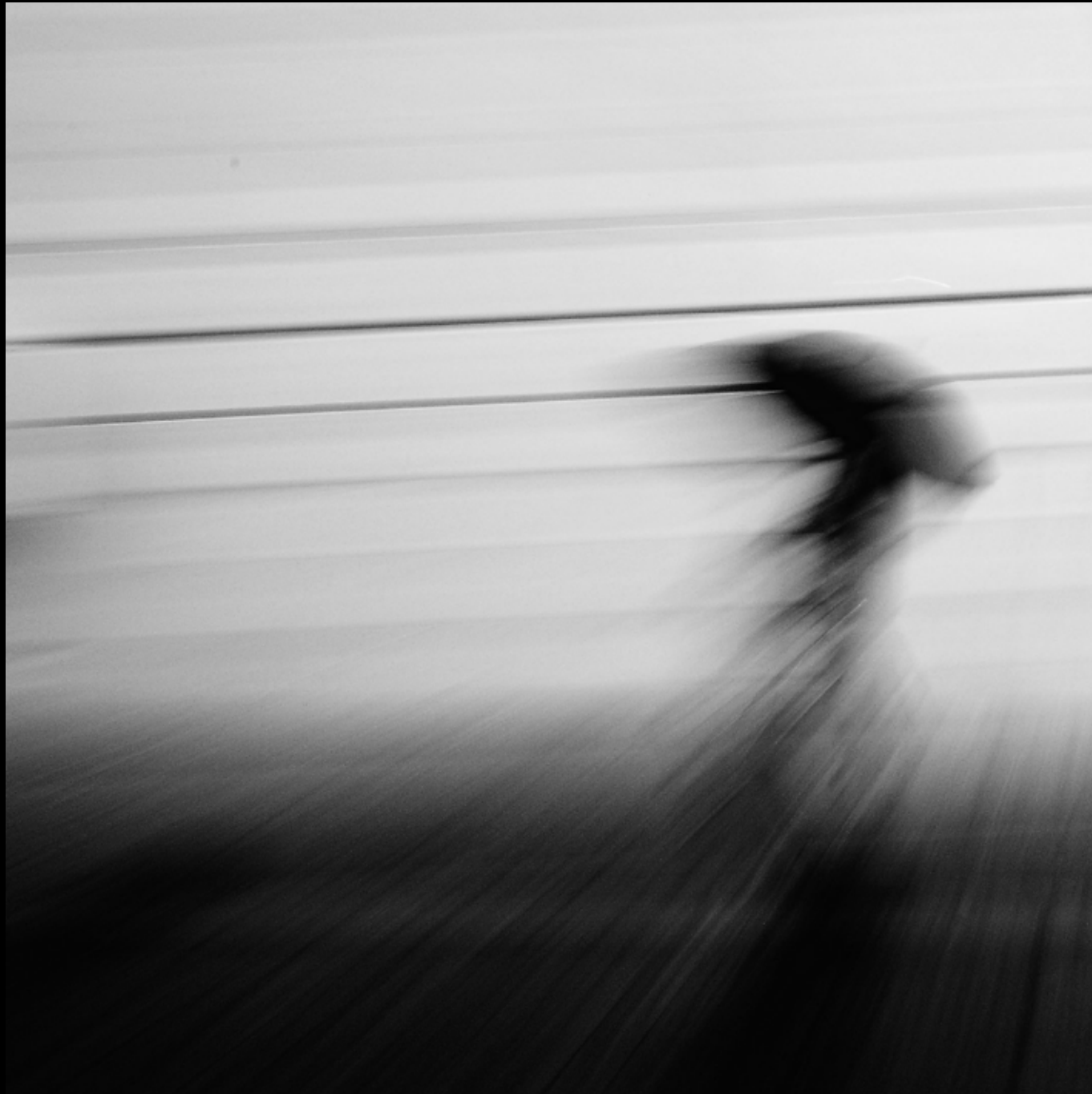

DANNY JACKSON – United Kingdom

Danny Jackson

https://www.instagram.com/_barksey_/

I'm a street, portrait, documentary and wedding photographer from Canvey Island Essex. I have been interested in street Photography for about 5 years, focusing on emotion, eccentric characters, and humour. In 2020, I won first place in the "Love your Friends" category in the "Love in London" photography competition, securing third place overall. This year I appeared in The Independent Online and The Mail Online as well as local papers showcasing my recent series "This is Essex". I will be exhibiting this September at the Leigh Art Trail. I have a regular presence on social media, where on instagram I do a Live show where I interview other street photographers every Sunday.

Canvey Island Essex'de sokak, portre, belgesel ve düğün fotoğrafçısıyım. Yaklaşık 5 yıldır sokak fotoğrafçılığına ilgi duyuyorum; duygu, eksantrik karakterler ve humour üzerine odaklanıyorum. 2020 yılında, "Londra'da Aşk" fotoğraf yarışmasında "Arkadaşlarını Sev" kategorisinde birincilik ve genel kategoride üçüncülük kazandım. Bu yıl The Independent Online, The Mail Online ve yerel gazetelerde yer aldığım "This is Essex" isimli son fotoğraf serim önümüzdeki Eylül ayında Leigh Art Trail' da sergilenecek. Sosyal medyada oldukça aktifim ve instagramda her pazar sokak fotoğrafçılarıyla röportaj yaptığım bir canlı şov yapıyorum.

EMIR ALI KAYA - Turkey

Emir Ali Kaya

https://www.instagram.com/foto_raf/

1971 Sivas doğumluyum ama İstanbul'da büyüdüm ve halen burada yaşıyorum.

Fotoğrafla tanışmam lise yıllarımda aldığım ikinci el bir Zenit 122 fotoğraf makinesi ile başladı. O zamanların internetsiz ve kısıtlı ekonomik imkânlarında bulabildiğim her fotoğrafa bakarak, fotoğraf hakkında bulabildiğim her yazıyı, kitabı okuyarak kendimi eğitmeye başladım.

Hala her gün fotoğraf ile ilgili yeni bir şeyler öğreniyorum. Sanırım amatör kalmanın en iyi yanı da sürekli öğreniyor olmak.

I was born in Sivas in 1971, but I grew up in Istanbul and still live here. My acquaintance with photography started with a second-hand Zenit 122 camera that I bought during my high school years. I started to teach myself by looking at every photo, by reading every articles and book I could find about photography without internet and with the limited economic possibilities of those times. I still learn something new about photography every day. I think the best part of being an amateur is being constantly learning.

Bir süre ara verdiğim aktif fotoğraf uğraşıma 2006 da dijital fotoğrafçılık ile yeniden başladım. O zamandan beri fotoğraf günlük hayatımın büyük bir parçası. İlk başlarda fotoğrafçılık benim için gördüklerimi başkalarına da gösterebilmekle ilgiliydi. Çevremdeki dünyayı ve insanları kendi deneyimlerim ve bakış açımıyla tanımlamak, belgelemek ve anlatabilmek için kullanabileceğim bir dil olarak görüyordum fotoğrafı. Daha sonra aslında anlatmaya çalıştığım şeyi daha yeni anlamaya başladığımı fark ettim ve böylece fotoğraf benim için aynı zamanda anlamanın ve öğrenmenin de bir yolu oldu.

I resumed my active photography pursuit, which I took a break for a while, in 2006 with digital photography. Since then photography has been a big part of my daily life. At first, photography for me was about showing what I saw to others. I saw photography as a language that I could use to describe, document and narrate the world and people around me from my own experiences and perspective. Later, I realized that I was just beginning to understand what I was trying to narrate and thus photography became a way for me to understand and to learn at the same time.

EMIR ALI KAYA' s "SHUT DOWN - KADIKOY" Series

"Kapanma" Kadıköy 2021

Global kabusunun bir semtteki yankıları.. Karantina günlerinde herkes gibi keyifsizim. Ne zaman canım sıkılsa, fotoğraf makinemi alıp kendimi attığım o sokaklara artık hiç çıkışım olmasa da hafta sonu yasaklarına rağmen çıkıp fotoğraf çekiyorum ama eskisi gibi keyifle ve heyecanla değil; bu sefer daha çok belgelemek kaygısı ile.

"Shutdown" Kadıköy 2021

The echoes of the global nightmare in a neighborhood. I'm down like everyone else in the quarantine days.

Even though I don't feel like going out to those streets where normally I would throw myself out with my camera whenever I got bored, I go out and take photos despite the weekend bans, but not with joy and excitement like I used to; this time more with the concern of documenting.

7 gün 24 saat, boş görmenin neredeyse imkânsız olduğu bu sokaklar artık ıssız, terk edilmiş gibi. Yemek yediğimiz, kahve bahane buluşup sohbet ettiğimiz mekânların, tiyatroların, sinemaların, sahafların, elektronikçiler çarşısının kepenkleri kapalı; sokaklar bom boş. Dükkânı açabilenlerin de müşterisi yok.

These streets, which are almost impossible to see empty, 24 hours a day, 7 days a week, seem desolate and abandoned. The shutters of theatres, cinemas, booksellers, electronics are closed; The streets are empty. Those who can open the shop do not have customers either.

Meğer ne kadar da yakışıyormuş kalabalık, gürültü Kadıköy'e. İşletme sahipleri, çalışanları, müzisyenleri, tiyatro ve opera sanatçıları derken binlerce insan ekonomik kriz ile pandemi arasına sıkışmış durumda. Sokakta kime denk gelip konuşsanız ya “batıyoruz” diyor. Kiralık, satılık tabelaları artmaya başlamış.

It turns out how well it suits the crowd, the noise in Kadıköy. The business owners, employees, musicians, theatre and opera artists, thousands of people are caught between the economic crisis and the pandemic. Whoever you come across and talk to on the street says “we are going down”. The signs for rent and sale started to increase.

16 yıldır yaşadığım Kadıköy'de, şimdi, fark ediyorum ki her köşesinde anılar biriktirmişim. Boş sokaklarda ve kapalı mekânlarda gözümde canlandırmakta dahi zorlandığım anılar. Kadıköylülerin çok sevdiği sokak hayvanları da dertli karantina günlerinden. Daha az yiyecek bulabiliyorlar ama asıl dertleri insansızlık. Onların da insana ve kalabalığa ihtiyacı var, sandığımızdan da fazla.

In Kadıköy, where I have lived for 16 years, now, I realize that I have gathered memories in every corner. Memories that I find it difficult to visualize in those empty streets and shutdown locations. Street animals, which are loved by Kadıköy residents, are also one of the troubled in quarantine days. They can find less food, but their main concern is lack of people. They also need people and crowds, more than we think.

Eve dönerken ekme alıyorum; çıkışıma sebep olsun diye. Yavaş yavaş yürür ve adetten ekmeğin ucunu kemirirken, aklımda Brecht'in Üç Kuruşluk Opera'sından o ünlü dörtlük;
"Işık altında görünür
Sıyrılanlar gölgeden
Ya karanlıkta kalanlar
Onları var mı gören?"

I buy bread on my way home; to cause me to exit.
As I walk slowly and nibble on a piece of bread, I remember that famous stanza from Brecht's The Three penny Opera;
"Visible under the light
Those who stand out from the shadow
What about those who stay in the dark
Has anyone seen them? "

